

MARCHE FUNÈBRE

Marjan Kramberger

Ta, ki nanj mislimo, je imel slabo srce
in je vedel, da ne bo dolgo več živel;
toda prebrisanec si je znal pomagati.
Zvito in vztrajno je silil v naša
srca, ker je bilo pač njegovo zanič,
in konec koncev smo vsi razumeli
njegovo zamisel: preprosto — živeti v nas.

V začetku — v začetku smo bili skeptiki,
vse se je namreč zdelo, da zida v pesek,
nesrečni človek, in smilil se nam je
s tem svojim brezpogojnim zaupanjem.
Poznali smo svoja srca, nas samih polna
do roba in čez, in smo opazovali,
kako neznamen in neustrašen izziva
Golijata vesoljne lenobnosti —
neverjetno: kako se droben kot mravlja
peha in žene za ta svoj drobnost obstanek
z zagrizenostjo, vredno boljših usod,
kako to rine in rine in rine, trmast in slep —
on pa kar naprej svoje, načrtno in vztrajno,
prebrisanec: drugega mu namreč ni preostalo.

In ugnal nas je. Indignirani in nevoljni
ga danes nosimo v sebi.

TA DEŽ

Marjan Kramberger

Ta dež, tako svetel in čist visoko v poletju,
ta pride in gre in ne ostane.
Komaj toliko, da se prah razdiši.
In pride in gre. Ne, ta ne ostane.
Ta je preveč nemiren: pol jok, pol smeh,
izgubljen in bleščeč; ta ne ve, kaj hoče.